

Attila Weinberger

11 PIANO SHORTS FOR ENCORE
FOR THE ADVANCE STUDENT AND PROFESSIONAL PLAYER

Pianul nu este instrumentul meu principal, dar este, pentru mine, o lume de taină, de noblețe și infinită expresivitate. Am o adâncă admirație pentru toată muzica ce izvorăște din claviatura sa de fildeș și abanos și o reverență sinceră pentru pianiștii care, cu sensibilitate și forță interioară, transformă fiecare apăsare de tastă într-un gest poetic. Piesele reunite în acest caiet au fost compuse cu un scop precis: acela de a oferi pianiștilor lucrări potrivite pentru **bis** — acel moment delicat, dar plin de magie, în care artistul iese din convenția repertoriului pentru a oferi o punte directă între scenă și public. Aceste miniaturi sunt scrise ca niște reflecții sonore, ca niște epiloguri emoționale, capabile să stingă ecoul unei lucrări ample sau să prelungească prin intimitate și subtilitate un concert deja încheiat. Fiecare piesă conține o stare, un zâmbet discret, o lacrimă, o amintire sau o visare – lucruri mărunte, dar profunde, care nu cer, ci oferă. Nu sunt lucrări neapărat virtuozice în sensul clasic, ci mai degrabă momente de respirație și conexiune. Sper ca ele să fie alese nu doar pentru finalul unui recital, ci și pentru începutul unui dialog sincer între interpret și sufletul ascultătorului. Le ofer cu smerenie și bucurie, ca pe niște scrisori muzicale trimise în taină celor care știu să asculte dincolo de sunet.

=

The piano is not my primary instrument, yet to me, it remains a realm of mystery, nobility, and infinite expressiveness. I hold a deep admiration for all music that flows from its ivory-and-ebony keyboard, and I offer sincere reverence to pianists who, with sensitivity and inner strength, transform each keystroke into a poetic gesture. The pieces gathered in this collection were composed with a precise purpose: to offer pianists short works suitable for the encore — that delicate, yet magical moment when the artist steps beyond the constraints of repertoire to build a direct bridge between stage and audience. These miniatures are written as sonic reflections, as emotional epilogues meant to either quiet the echo of a larger work or extend, with intimacy and subtlety, a concert that has technically ended. Each piece carries a mood, a discreet smile, a tear, a memory, or a fleeting reverie – modest yet profound offerings that do not demand, but simply give. They are not necessarily virtuosic in the classical sense, but rather serve as moments of breath and connection. I hope they are chosen not only to conclude a recital, but to initiate a sincere dialogue between performer and listener. I offer them with humility and joy, like secret musical letters sent to those who know how to listen beyond sound.

Acustomatism

Acustomatism este o piesă care se situează la intersecția dintre experiment acustic și gest muzical elaborat. Titlul pare să sugereze o relație conceptuală cu “acousmatic” (sunetul eliberat de sursa sa vizibilă), dar aici transpare și o aluzie la automatismul expresiv, un soi de flux semi-improvizatoric dirijat de o logică interioară mai mult senzorială decât formală. Textura este densă, dar controlată, articulată într-un continuum de tensiune-rezoluție care evoluează lent, precum o spirală. Intervențiile timbrale, pulsațiile discrete, suspensiile armonice și mișcările de tip *glissando* sugerează un spațiu sonor viu, organic. Materialul melodic e redus la gesturi fragmentare, repetitive, aproape mantrice, ceea ce plasează piesa în vecinătatea unei estetici ritualice sau chiar ambientale. Se remarcă un interes pentru transformarea microstructurilor — fiecare idee sonoră e supusă unei subtilizări graduale, până când devine altceva. Armonic, lucrarea evită tonalitatea tradițională, optând pentru clustere, moduri expandate și relații tensionale nefuncționale.

=

This piece sits at the intersection of acoustic experimentation and refined musical gesture. The title evokes a conceptual link to the “acousmatic” (sound removed from its visible source), while also suggesting expressive automatism, a semi-improvised flow guided by a sensory rather than structural logic. Its texture is dense yet controlled, unfolding within a continuum of tension and resolution that evolves gradually, like a spiral. Subtle timbral gestures, pulsations, harmonic suspensions and *glissandi* evokes a living, organic sonic space. Melodic material is reduced to repetitive, mantra-like gestures, placing the piece in the realm of ritualistic or even ambient aesthetics. There is a clear interest in microstructural transformation — each sonic idea undergoes gradual refinement until it becomes something else. Harmonically, the piece avoids traditional tonality, opting instead for clusters, expanded modes, and non-functional tensions.

Carambolero

Titlul *Carambolero* trimite la ludic, la haosul controlat al unei partide de biliard în care traiectoriile se ciocnesc, se redefinesc, creează ecouri și dislocări neașteptate. Din punct de vedere stilistic, piesa este o explozie de ritm și culoare, cu influențe subtile din jazz, flamenco și minimalism urban. Textura este stratificată cu o precizie metronomică. Ritmurile sincopate, accentele neașteptate și articulațiile ascuțite trimit la un univers percutant, alert. Materialul tematic e redus la celule scurte care se transformă prin variație ritmică și joc de registru. Dialogul dintre elemente apare ca un carambol continuu între stabilitate și deviere — fiecare motiv își găsește “răspunsul” într-o formă neașteptată, ceea ce creează un flux ludic, aproape cinetic. Lucrarea se distinge și printr-o foarte bună gestionare a tensiunii dramaturgice unde intensitatea crește progresiv, dar fără a pierde niciun moment caracterul ludic și ironia subtilă a discursului.

=

Carambolero alludes to the playful chaos of a billiard game — where trajectories collide, redefine each other, create echoes and unexpected shifts. Stylistically, it bursts with rhythm and color, subtly drawing from jazz, flamenco, and urban minimalism. The texture is layered with metronomic precision. Syncopated rhythms, surprising accents, and sharp articulations point to a percussive, alert sonic world. Thematic material is reduced to short cells that transform via rhythmic variation and register shifts. The dialogue between elements feels like a continuous carom between stability and deviation — each motif finds an answer in an unexpected form. The piece stands out for its expert handling of dramatic tension, which intensifies steadily without losing the underlying irony and playful spirit.

Cervantes Unwritten

Această miniatură este probabil cea mai narativă și mai încărcată simbolic dintre lucrări. *Cervantes Unwritten* funcționează ca un palimpsest sonor al unui roman imaginar, un omagiu adus unui univers care nu a fost scris, dar care este trăit prin muzică. Atmosfera generală este una introspectivă, meditativă, cu o tonalitate interioară melancolică. Gesturile muzicale evocă un limbaj poetic, aproape literar, unde spațiile de tăcere joacă un rol esențial. Aici, muzica respiră — și, prin această respirație, reconstituie memoria unui Cervantes tăcut. Tematic, apar motive recurente cu funcție leitmotivică, ca niște fragmente de frază neterminată. Armonia se dezvoltă din moduri alterate, uneori aproape bizantine, alteori diafan atonale. Din punct de vedere formal, piesa se apropie de un lied liber, construit pe acumulare, retragere și reluare poetică.

=

This may be the most narrative and symbolically charged piece in the collection. *Cervantes Unwritten* functions like a sonic palimpsest of an imagined novel, a tribute to a world that was never written down but is lived through sound. Its atmosphere is introspective and contemplative, with an inner melancholy. Musical gestures evoke a poetic, nearly literary language, where silences play an essential role. Here, the music breathes — and through that breath, it reconstructs the memory of a silent Cervantes. Recurring motifs appear with leitmotif-like function, like fragments of unfinished phrases. The harmony unfolds from altered modes, at times almost Byzantine, other times ethereally atonal. Structurally, the piece resembles a free-form lied, built on accumulation, withdrawal, and poetic return.

Cognitive Dissonance

Titlul dezvăluie din start o miză psihologică: tensiunea dintre idei care nu pot coexista în același sistem, ci se resping, se frustrează reciproc. Această stare devine aici nu doar un subiect de explorare, ci chiar metoda compozițională. Lucrarea evoluează prin rupturi, contraste neașteptate, aglomerări de idei muzicale disonante nu doar în plan armonic, ci și gestual. Motive fragmentare se ciocnesc ritmic și dinamic, creând o stare de neliniște conștientă. Textura este densă, deseori colțuroasă, iar armonia devine un spațiu de conflict mai degrabă decât de rezoluție. În acest cadru, tăcerile capătă greutate, fiind contrapunctice față de hiperactivitatea timbrală. În mod subtil, piesa devine și o metaforă socială: disonanța cognitivă nu e doar o trăire individuală, ci și o reflectare a lumii în care adevăruri paralele coexistă fără să se atingă.

=

The title immediately points to a psychological premise: the tension between ideas that cannot coexist — that repel and frustrate one another. This state becomes not just the subject but the very **method** of composition. The piece develops through rupture, contrast, and dense clusters of dissonant ideas — harmonically and gesturally. Fragmented motifs collide in rhythm and dynamics, creating an intentional unease. Its texture is angular and heavy, with harmony as a battlefield rather than a resolution space. In this context, silence gains weight — acting as a counterpoint to timbral hyperactivity. Subtly, the piece becomes a social metaphor: cognitive dissonance is not only personal but reflects a world in which parallel truths exist without ever touching.

Golem Totem

Golem Totem este o piesă de putere, de forță telurică, în care mitologia evreiască se întâlnește cu o scriitură percutantă, aproape ritualică. Golemul, ca simbol al creației fără suflet – un corp animat de cuvânt – este aici sugerat prin repetiții obsesive, ostinți ritmice și o armonie încărcată de tensiune gravitațională. Piesa are o aură de incantație, ca și cum fiecare secvență ar participa la reînșuflețirea unei forme ancestrale. Textura e masivă, verticalizată, cu accente care par sculptate mai mult decât cântate. Intervin momente de aparentă stabilizare, dar ele sunt doar pași în construcția unui totem instabil, aproape convulsiv. Finalul nu aduce liniște, ci o formă de suspendare: ca și cum mitul continuă să existe, dar într-un alt plan. Lucrarea funcționează astfel și ca avertisment estetic: ce se trezește prin artă poate deveni mai viu decât am fi dorit.

=

This is a piece of power — of earthly force — where Jewish mythology meets percussive, ritualistic writing. The golem, as a symbol of soulless creation — a body animated by sacred word — is evoked through obsessive repetition, rhythmic ostinati, and heavy gravitational harmonies. The piece carries an incantatory aura, as though each musical fragment participates in reanimating an ancestral form. The texture is vertical, almost sculptural, with accents that feel carved rather than played. Occasional moments of stability are merely steps in building an unstable, convulsive totem. The ending offers no resolution, only suspension — as if the myth continues elsewhere. The piece stands as an aesthetic warning: what is awakened through art may become more alive than intended.

Kaddish For All

Aceasta este, fără îndoială, una dintre cele mai emoționale și spirituale lucrări din ansamblu. Inspirată de rugăciunea evreiască de doliu. *Kaddish For All* transcende granițele confesionale și devine o meditație universală asupra pierderii, amintirii și continuității. Scriitura este delicată, dar dens simbolică: melodia se desfășoară lent, aproape șoptit, cu un lirism reținut și o eleganță austeră. Armonic, piesa oscilează între tonuri modale și acorduri suspendate, ca și cum muzica însăși ar căuta sens în absență. Structura este una liberă, aproape improvizatorică, reflectând caracterul de lamentație. Pauzele sunt esențiale, lăsând spațiu pentru respirație și reflecție. În acest mod, lucrarea nu spune doar o poveste muzicală, ci creează un spațiu sacru de introspecție sonoră, cu o solemnitate și o ținută specială. Este o lucrare scurtă pentru pian, în 4/4, dar cu o structură asimetrică. Piesa are 15 măsuri, sugerând o legătură cu numerologia iudiacă. Numărul 15 — prin felul neconvențional în a scrie numerele în ebraică — ne permite să evităm rostirea numelui Divin. Prin urmare unde se regăsește numărul 15, acolo sălășluiește Divinul. Pe data de 15 a diferitelor luni din calendarul ebraic încep sărbători importante pentru evrei. Numărul 15 rezultă în numărul 6 (1+5=6) care este considerat cifra armoniei, vindecării, compasiunii, învățăturii. În Kabbalah numărul 6 reprezintă exact mijlocul Sephirotului (arborele vieții) și simbolizează familia, iubirea, armonia și înțelegerea.

=

This is, without a doubt, one of the most emotional and spiritual works in the entire collection. Inspired by the Jewish mourning prayer, *Kaddish For All* transcends confessional boundaries and becomes a universal meditation on loss, remembrance, and continuity. The writing is delicate yet symbolically rich: the melody unfolds slowly, almost in a whisper, with restrained lyricism and austere elegance. Harmonically, the piece oscillates between modal tonalities and suspended chords, as if the music itself were searching for meaning in absence. The structure is free, almost improvisatory, reflecting the character of a lament. Silences are essential — they leave space for breath and introspection. In this way, the piece doesn't just tell a musical story, but creates a sacred space for sonic reflection. *Kaddish For All* possesses a unique sense of solemnity and dignity. It is a short work for solo piano, written in 4/4, yet its structure is intentionally asymmetric. The piece contains exactly 15 measures, a detail rooted in Jewish numerology. In Hebrew, the number 15 is written in an unconventional way to avoid forming the sacred name of God. For this reason, the number 15 is often understood as a symbolic container of the Divine. Many Jewish holidays begin on the 15th day of the month, reinforcing its spiritual resonance. From an other perspective, 15 reduces to 6 (1 + 5 = 6), a number traditionally associated with harmony, healing, compassion, and learning. In Kabbalah, 6 represents the central position on the *Tree of Life* (*Sephirot*) and symbolizes family, love, balance, and deep understanding. In this context, the 15-measure structure becomes more than a formal choice — it is an invocation of sacred symmetry, of presence through restraint, of mourning imbued with quiet hope.

Klezmik Lament

Această piesă este o bijuterie de nostalgie și tensiune, născută din vocabularul muzicii klezmer, dar articulată într-un limbaj personal, liber de constrângeri stilistice. Melodia principală plânge, dar cu demnitate; frazarea este rubato, organică, cu o sensibilitate de clarinet transpusă pe orice instrument. Tonalitatea este modală, dar nu rigidă — combină nuanțe de *freygish* și eolian cu inflexiuni care vin mai degrabă din memorie decât din teorie. Armonia nu rezolvă, ci învăluie. O piesă de bis perfectă pentru un moment de tăcere între lumi.

=

This work is a jewel of tension and nostalgia born from the klezmer vocabulary, but articulated in a personal, stylistically unbound language. The main melody grieves with dignity; the phrasing is rubato and organic, imbued with the expressive quality of a clarinet transposed onto any instrument. The tonality is modal, yet fluid — combining *freygish* and Aeolian flavors with inflections drawn more from memory than theory. Harmony does not resolve, it envelops. A perfect encore piece for a moment of quiet between two worlds.

Le Fier Dindon

O piesă cu titlu ironic și o atitudine care alternează între comic grotesc și sarcasm rafinat. *Le Fier Dindon* („Curcanul trufaș”) este o caricatură muzicală a pretenției, a importanței false și a spectacolului de imagine. Temele sunt exagerate ritmic, cu accente parodice și gesturi intenționat „umflate”. Formele dansante devin deformate. Este o piesă în care fiecare detaliu devine portret — nu al unui personaj anume, ci al unei atitudini pe care o recunoaștem în viața de zi cu zi. Punctul forte: inteligența ironică cu care este scrisă. Ideală pentru a încheia un recital cu zâmbetul pe buze, dar și cu o sprânceană ridicată.

=

With its ironic title and satirical tone, *Le Fier Dindon* ("The Proud Turkey") plays as a musical caricature of pretension and self-importance. Themes are rhythmically exaggerated, parodic in articulation, and intentionally "puffed up." Dance forms become distorted. Each detail becomes a portrait — not of a specific character, but of a recognizable human posture. Its brilliance lies in its subtle wit. Ideal as a recital closer that leaves the audience both amused and unsettled.

Magic Make Up Morning Madness

Această lucrare e un tur de forță al haosului domestic modern: frenezie, fragmentare, grabă, umor involuntar și o frumusețe care apare tocmai în mijlocul agitației. Este o piesă care dansează cu dezinvoltură pe marginea absurdului, evocând o dimineață în care totul pare să se petreacă în același timp: cafeaua, oglinda, gândurile neterminate și o listă de sarcini care face contrapunct cu ritmul cardiac. Textura este dezordonat calculată cu suprapuneri poliritmice, interjecții sonore și o dinamică mereu schimbătoare. Această piesă îți râde în față și te trage de mână spre realitatea comică a unei zile obișnuite, dar trăită cu intensitatea unui spectacol.

=

A tour-de-force depiction of modern domestic chaos: frenetic energy, fragmentation, urgency, accidental humor and a strange beauty born out of the whirlwind. This is music that dances along the edge of absurdity, evoking a morning where everything happens all at once: coffee, mirror, unfinished thoughts, and a to-do list in counterpoint with one's pulse. The texture is calculatedly chaotic polyrhythmic overlays, sonic interjections, and constantly shifting dynamics. A piece that laughs in your face and then invites you to do the same.

Morbidezza

Morbidezza — un cuvânt rar, asociat cu blândețea și delicatețea în arta plastică renascentistă — este aici tradus într-o scriitură muzicală catifelată, aproape epidermică. Piesa — dedicată unei persoane foarte speciale — curge lent, într-un ton suspendat, în care fiecare acord pare să respire, iar fiecare tăcere devine la fel de importantă ca nota următoare. Este o lucrare în care fragilitatea este virtute, nu slăbiciune.

Frazarea se desfășoară cu o claritate melismatică, învăluind ascultătorul într-un halou armonic, ca o ceață de lumină. Un exercițiu de sensibilitate și control expresiv — piesă ideală pentru încheierea unui recital în intimitate și reverie.

=

Morbidezza — a rare Italian term describing soft, delicate modeling in Renaissance art — is here translated into a velvety, almost tactile musical language. Dedicated to someone very special, the piece flows slowly in a suspended atmosphere, where each chord seems to breathe and every silence becomes as meaningful as the next note. It is a work in which fragility is not weakness but a virtue. Melismatic phrasing envelops the listener in a harmonic halo, like light filtered through fog. A meditation in sound — and a perfect ending for any recital that seeks tenderness over triumph.

Play This For The President

Titlul, deși ludic, provoacă. Este o piesă care pornește de la un gest ironic — dar conține în ea o acumulare de sensuri. Muzica, prin structura ei tensionată, polifonică și teatrul său sonor, pare să fie simultan o rugămintă, o satiră și un avertisment. Scriitura alternează între solemn și neliniștitor, cu pasaje care evocă atât fastul oficial, cât și frica mascată din spatele autorității. Apar și momente de cabotinism sonor, ca niște strigăte într-o sală de consiliu absurdă. Lucrarea poate fi ascultată ca un comentariu politic, dar și ca un test al expresiei dramatice. O piesă provocatoare, intensă și deschisă interpretării — exact ce ai vrea să cânti atunci când e prea tăcut în sală.

=

Though its title is playful, this piece carries weight. It begins in irony but gathers layers of meaning. Through its tense structure, polyphonic density, and theatrical flair, the piece becomes both plea, satire, and warning. Its writing oscillates between solemnity and unease, with passages that evoke official grandeur and the masked anxiety behind authority. Sudden outbursts — sonic theatrics — resemble cries in an absurd council hall. A work open to multiple readings: political commentary, dramatic monologue, or stylistic mirror. Bold and unforgettable — the perfect encore when silence grows too comfortable.

Acoustomatism

Attila Weinberger
2016

A
♩ = 90
sempre giocoso

Piano

1 2 3 4 5 6

7 8 9 10 11 12 13 14

15 16 17 18 19 20

f *p* *f* *p* *f* *p*

mp *mf* *mp* *pp* *mf* *f*

mp *mf* *mp* *pp* *f*

p *f* *mp* *ff*

Carambolero

Attila Weinberger
14-15.09.2022

Piano

$\text{♩} = 75$

mf

mf

7

12

Cervantes Unwritten

Attila Weinberger
27.10.2015

Piano

$\text{♩} = 90$

mp *mf* *f*

8

naive

mp *p*

Ped.
p

15

mf *cresc.*

mf *cresc.*

Golem Totem

Weinberger Attila
07.2024

Piano

$\text{♩} = 80$

Ped.
pp

2

3

4

5

6

8vb

7

8

9

Klezmik Lament

A. Weinberger
24.01-8.02.2015

♩ = 75

Piano

8vb

mp *f* *sf* *mp* *f* *mp* *sf*

mf *f* *sf* *p* *mp* *sf*

mf *sf* *mp* *sf* *mp* *f* *mp* *mp* *f* *mp*

Ladies Only

Magic Make Up Morning Madness

A.Weinberger
18-22.09.2022

A
♩ = 80
Passionate with playful pathos

Piano

ff *mp*

ff *mp*

mf *mf*

8vb

Play This For The President

Attila Weinberger
25.09.2015

Playful with passion
♩ = 97

Piano

p *ff* *mp*

10 *mf* *cresc.* *ff dim.* *p* *ff*

Ped. *mf* *cresc.* *Ped.* *ff* *dim.* *p*

19 *ff*